

ἐν ζητήμασιν ἐμπιστοσύνης μὲ τὴν κυβέρνησιν, νὰ καταψηφίξῃ δὲ ἐν πολλοῖς αὐτῆς, ὅταν συνελάμβανεν αὐτὴν ἀδιοπραγοῦσαν ἢ μωροπραγοῦσαν, ὄχι ὁμῶς καὶ ἐν ἐκείνοις τοῖς φορολογικοῖς νομοσχεδίοις, δι' ὧν ἐμελλε νὰ ἀναδείξῃ ἑαυτὸν δημοκρατικόν, ὡς οἰεταί εἶναι, καὶ δι' ἧς ἡμεῖς ἐν δικαίᾳ αὐστηρότητι τὸν ἠλέγξαμεν. Ἰδοὺ τώρα καὶ τρίτος νεωτερισμός. Ἀπῆλθονεν ἤδη ὅτε πλησιάζουν αἱ ἐκλογαὶ τῶν νέων ἐπαρχιῶν, ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς Βώλου, δι' ἧς ἀναγγέλλει αὐτοῖς ὅτι δὲν θὰ καταβῇ εἰς τὴν ἐπαρχίαν νὰ ἀναμιχθῇ εἰς τὰς δημοτικὰς ἐκλογάς, καθὼς συνειθίζουσιν ὅλοι οἱ βουλευταί, δικαιολογεῖ δὲ τὴν παράλειψιν αὐτοῦ τοῦ καθήκοντος δι' ὠραιοτάτων ἐπιχειρημάτων περὶ ἀνεξαρτησίας τοῦ ἐκλέγοντος λαοῦ τοὺς δημοτικούς αὐτοῦ ἄρχοντας καὶ βελτιώσεως τῆς πολιτικῆς ἡμῶν ἀνατροφῆς.

Τώρα ποῦ χρεῖται μία βουλευτικὴ θέσις τῆς ἐπαρχίας Ἀγυιάς ἕνεκα τῆς καταδίκης τοῦ βουλευτοῦ Μοσχοδάκη, πληροφοροῦμεθα ὅτι εἰς τὴν διαταχθεσομένην ἐπαναληπτικὴν ἐκλογὴν πρόκειται νὰ ἐκτεθῇ ὑποψήφιος ὁ κύριος Ἀναστάσιος Γεννάδιος, ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν τοῦ τόπου. Ἡ εὐχὴ παντὸς ποθοῦντος νὰ βλέπῃ ὅλας τὰς ὑπεροχὰς ἐντὸς τοῦ ἑλληνικοῦ βουλευτηρίου εἶνε ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ κ. Γενναδίου, τοῦ ὁποῖου ἡ βοήθεια εἶνε εἴπερ ἄλλοτε ποτε ἀναγκαία χάριν τῶν μεγάλων ἐθνικῶν συμφερόντων.

Διὰ φύλλου χάρτου κυκλοφοροῦντος πνταχοῦ τῆς πρωτεύουσας ὁ μεγαλοεργὸς διευθυντὴς τῶν Θαλασσιῶν Λουτρῶν Ἀθηνῶν, καθίστησι γνωστὸν εἰς τὸ κοινὸν τὰς νέας βελτιώσεις—δώδεκα τὸν ἀριθμὸν—δι' αἷς τὸ εὐεργετικὸν

αὐτὸ Κατάστημα, ἐν ἀντιθέσει κατ' ἀρχὴν καὶ κατ' οὐσίαν πρὸς τὴν δειλίαν καὶ τὴν ἀτολίαν καὶ τὴν μυωπίαν τῶν Ἑλλήνων μὴ τολμώντων νὰ ἐπινοήσουν καὶ νὰ ἐκτελέσουν παραβόλους ἐπιχειρήσεις, καθίσταται σχεδὸν τέλειον καὶ ἀνώτερον πλεόν πάσης μορφῆς καὶ ρωμαϊκῆς μουρμούρας. Τὸ ἔδαφος ἐστρώθη δι' ἀγγλικῶν χρωμάτων, ὅπως μὴ ἀναπτύσσεται βρόν, ἡ ὀλικὴ ἀνανέωσις καὶ πλῆσις τῶν δεξαμενῶν θὰ γίνηται **καθ' ἐκάστην**, ἡ δύναμις τοῦ ὕδατος τῆς ἐντὸς τῶν δεξαμενῶν εὐεργετικωτάτης ψυχρολουσίας πύξθη, καὶ τόσαι ἄλλαι μεταρρυθμίσεις, περιποιήσεις, ἐφευρέσεις, βελτιώσεις, ἰδίως τὰ ὠραία σκεπάσματα τῶν δεξαμενῶν, ὅφ' αἱ οἱ λουόμενοι θὰ ἦνε ἀόρατοι, πάντοτε ὑπὸ σκιάν καὶ ὄμβρην ἀπολαμβάνοντες ὀλογάλιον τὸν ἄττικόν οὐρανόν.

Ἄρχονται δὲ τὰ τε θαλάσσια λουτρά καὶ αἱ εὐρωπαϊκαὶ ψυχρολουσίαι τὴν 8ην Μαΐου, ἤτοι τὴν προσεχῆ Κυριακὴν, ἐπισπευθεῖτης φέτος τῆς ἐνάρξεως κατὰ 8 ἡμέρας, καὶ τοῦτο, ὡς γράφει ἡ διεύθυνσις, κατὰ προτροπὴν πολλῶν φίλων ἰατρῶν φρονούντων ὅτι ὅσῳ ψυχροτέρα εἶνε ἡ θάλασσα, τόσῳ ὠφελιμώτερα καθίστανται εἰς τὴν ὑγείαν τὰ θαλάσσια λουτρά.

Ἐξετασθεῖς ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τὰ νομικὰ ὁ ἀθόρυβος εὐφύης φίλος κ. Γεώργιος Ἰωαννίδης ἐκ τῶν ἐναρετωτέρων καὶ μετριοφρονεστέρων καὶ δι' αὐτὸ ἀξίων νέων. Οἱ ἀγαπῶντες αὐτὸν φίλοι τῷ εὐχονται ἐγκαρδίως πᾶν ἀγαθὸν ἐν τῷ βίῳ.

Πρὸ τίνος ξενίζει ἡ πρωτεύουσά μας ἕνα τῶν λογιωτέρων Ἑλλήνων ἐν τῇ ξένῃ δυστυχῶς ἀποκατασταθέντων καὶ ἐκεῖ καὶ τιμὰς καὶ στάδιον ἐργασίας πολλῆς καὶ καρποφόρου εὐρόντων, τὸν κύριον Ι. Βελοῦδον, διευθυντὴν τῆς ἐν Βενε-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. τῆς ἀριθ. 470)

Ἄλλὰ ἐπὶ τέλους θὰ τυραννίσουμαι ἔτσι μάταια, ἂν ὁ ἴδιος Γραπτιεὶ δὲν μοῦ ἀπεκάλυπτε, διότι ἔτσι τῷθελε, μέρος ἀπὸ 'κεινα ποῦ ἤξευρε.

Μιά μέρα ὁ γέρον ἐλθὼν πρὸς ἐπίσκεψίν μου :

— Δὲν εἶμαι καλά, εἶπεν, ἀλλὰ ἦλθα γιατί σου τὸ ὑποσχέθηκα.

Ἐἶχα σὲ μιὰ μπουτίλια λίγο κρασί κατασταλαγμένο. Ἡπιε λιγάκι.

— Ἄ ! ἄ ! εἶπεν, αὐτὸ μὲ θερμαίνει, μοῦ κάμνει καλό.

Βαθυμῶδον ἀδίασε τὸ ποτῆρι ὠμιλήσαμεν ὀλίγο, ἀλλὰ δὲν εἶχε κέφι, ἦτανε κατηφής, μόλις ἀπεκρίνετο ὅτι τὰς ἕνδεκα ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσῃ, δὲν μπορούσε νὰ σταθῇ ἢ τὰ πόδιά του.

— Διάβολε ! εἶπε, δὲν μπορῶ νὰ τὸ κουνίσω ἀπὸ δῶ ! Τοῦ βοήθησα νὰ ἐκδυθῇ καὶ τὸν ἔβαλα ἔς τὸ κρεβάτι μου. Ἐγὼ ἔμεινα ὅλην τὴν νύκτα ἄγρυπνος καὶ τὸν περιποιούμουν τὸ κατὰ δύναμιν. Τὴν ἐπιούσαν ἡ κατάστασις του εἶχε χειροτερεύσει.

— Θέλεις νὰ πάγω νὰ φέρω τὸν γιατρόν ; τὸν ἠρώτησα.

— Πήγαινε, ἂν θέλῃς, μοῦ ἀπάντησεν.

Ἦλθε καὶ διέταξε δὲν ξεύρω τί ἰατρικόν.

— Δὲν βλέπω τί δύναμαι νὰ κάμω, εἶπεν ὁ ἰατρός· τὸ σῶμα τοῦ φίλου σας εἶνε ἀναμμένον ἀπὸ τὰ σπέρτα· μπορεῖ νὰ σβύσῃ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν σὰν τὸ λυχνάρι ποῦ δὲν ἔχει πιά λάδι.

Ἦλθε καὶ εἶπεν ὁ ἰατρός· εἶχεν ὀμιλήσει χαμηλοφώνως, ἀλλ' ὁ Γραπτιεὶ ὁ ὁποῖος ἄκουε δυνατὰ, κατάλαθε.

— Τί σου εἶπεν ὁ νεκροθάφτης αὐτός ; ἠρώτησε μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἰατροῦ.

— Μοῦ εἶπε νὰ σὲ περιποιούμαι καὶ αὔριον θὰ εἶσαι καλύτερα.

— Δὲν θέλω νὰ μοῦ λένε φέμματα, γέρο Κάτσικα· ὁ γιατρός σου εἶπε πῶς εἶμαι χαμένος.

Ἐδοκίμασα νὰ γελάσω, ἀλλὰ μὲ διέκοψεν ἀποτόμως.

— Ὁ γιατρός σου τὸ εἶπε, τὸ ἄκουσα.

— Ἔστω· ἀλλὰ ξεύρεις ὅτι οἱ γιατροὶ δὲν ξεύρουν τί λένε.

— Δυνατόν· ἀλλὰ βλέπεις, αἰσθάνομαι, γέρο Κάτσικα·

τία Μαρικιανῆς Βιβλιοθήκης, συγγραφέα πολλῶν πραγματειῶν, ἐν αἷς καὶ Ἱστορίαν τῆς ἐν Βενετία ἑλληνικῆς παροικίας ἀπὸ τῆς πτώσεως τοῦ Βυζαντίου. Προχθὲς ὁ κ. Βελούδος ἐπεσκέφθη τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην καὶ ἐπὶ ὥρας ἐπεξεργάσθη τὰ πάντα μετὰ συντόνου ἐπιστημονικῆς προσοχῆς ἐξετάσας κυρίως τὰ τελευταῖα τῆς Θεσσαλίας χειρόγραφα, ἰδίως ἓνα τοῦ I αἰῶνος, περὶ ὧν ἐκράτησε σημειώσεις. Ὁ κ. Βελούδος τοσοῦτο ἔμεινεν εὐχαριστήμενος ἐκ τῆς ἐπικρατοῦσης τάξεως καὶ τῆς γενομένης σχετικῆς προόδου, ὥστε ὑπεσχέθη νὰ δωρίσῃ ἐν καιρῷ ὄλην τὴν βαρῦτιμον ἰδιόκτητον αὐτοῦ βιβλιοθήκην. Ὁ κ. Ροῖδης τὸν εἶχεν ἐκλάβει ὡς ἐξιταλισθέντα καὶ τῷ ἀπυθύνετο ἰταλιστί, κατὰ τὸ ἐπικρατῆσαν πλέον ἔθιμον ν' ἀπαρνώμεθα τὴν γλώσσάν μας, ὡς ὁ Πέτρος τὸν Χριστόν του, τρεῖς φορές τὸ δευτερόλεπτον, ἀλλ' ὁ κ. Βελούδος τὸν ἐπανέφερον εἰς τὴν ἑλληνίδα φωνήν, ἣν λαλεῖ βυζαντικῶτατα. Ὁ κ. Βελούδος ἠξιώθη καὶ τῆς εὐνοίας τοῦ βασιλέως κατὰ τὰς διαφόρους ἐξ Ἑνετίας διελεύσεις του, προσεκλήθη δὲ ἐνταῦθα καὶ εἰς βασιλικὸν γεῦμα.

Μεταξὺ τῶν προσφωνήσεων ὧν ἔτυχεν ὁ κ. Δεληγιάννης ἡ τοῦ δικηγόρου Τσέγκου ἐκ Λεγαίνων εἶνε ἡ ἀξιολογώτερα.

Διότι ἐξ αὐτῆς μανθάνομεν ὅτι ὁ κ. Δεληγιάννης ἦτο «ἡ πραγματικὴ **δοκὸς** τοῦ ὑπὸ τοῦ Κοιμουνδούρου προεδρευομένου κόμματος, ἐφ' ἧς ἡ μεγάλη αὐτῆ μερὶς τοῦ ἔθνους ἐστηρίζετο καὶ στηρίζεται.»

Χαρισετέραν εἰκόνα ὁ κ. Τσέγκος ἀναντιρρήτως δεν ἠδύνατο νὰ ἐπινοήσῃ. Ὁ κ. Δεληγιάννης πατερό, αὐτὸ ἦτανε πάλι ἀπὸ τὰ ἄγραφα.

Τοιοῦτο τὸ φιλοφρόνημα τῆς πρώτης παραγράφου τῆς προσφωνήσεως.

Ἐν τῇ δευτέρᾳ παραγράφῳ ἔχομεν ἄλλο φιλοφρόνημα, ἀντάξιον τοῦ πρώτου, ὅταν τοῦ λέγῃ εὐλαβῶς: «Ἄνοιξατε λοιπὸν τὰ ὄτα ὑμῶν, καὶ σὺ ἀρχηγὲ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, καὶ ὑμεῖς οἱ ἔμφρονες» κλπ.

Ὁ κ. Δεληγιάννης *Ριγκολῶ* τοῦ ἵπποδρομίου Δερσέν, καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὰ ἄγραφέτερα.

Τί χρειάζεται νὰ ὑποστῇ κανεὶς, προβατίνα μου, ὄχι διὰ νὰ γίνῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ ὀνομασθῇ μόνον ἀρχηγός!

Οὐχ ἦττον καὶ ἡ ἐν *Ἀνδροβίδα* προσφωνήσις ἔχει τὸ γουστό της. Πρῶτον ὅτι δεν ἀναφέρεται ὁ ποιήσας αὐτὴν, ἐκτὸς ἐὰν ἡ *Ἀνδροβίδα* εἶνε καμμία γυναίκα, καὶ τί γυναίκα, *ἀνδροβίδα*. Καὶ ὅτι εἶνε βίδα, φαίνεται ἐξ ὅλης τῆς προσφωνήσεως δι' ἧς διαθέει κομψοτάτη εἰρωνεία. Ἐκεῖνο φέρ' εἰπεῖν, τὸ Ἐξοχώτατε! πῆς ἀρχῆς καὶ ἐκεῖνο τὸ τέλος ὅτι ὁ Δεληγιάννης κατώρθωσεν ἐν Βερολίνῳ τὴν προσάρισιν διὰ τῆς ἐξωτερικῆς του δυνάμεως, ἦτοι διὰ γρῦνθομαχιῶν καὶ ταυρομαχιῶν. Ἀπαράμιλλα! Ἀπαράμιλλα!

Αὐτὸ πάλιν ἄλλο! Εἴμεθα εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν δραμάτων. Ἐδῶ ἐχρειάζοντο εἴκοσι θεάτρα καὶ πενήντα δραματοποιοὶ νὰ γράφουν κάθε τρεῖς μέραις καὶ νέα δράματα.

Ἴδου τί συνέβη πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν:

Ἐνας ἐκεῖνος καὶ μία ἐκεῖνη. Ἀρραβωνιασμένοι ἢ μὴ, ἀγνοοῦμεν ἀλλὰ ὁ λόγος δοσμένος καὶ παραδοσμένος. Ὁ ἐκεῖνος ἐμπαινόβγαине εἰς τὸ στήτι τῆς ἐκεῖνης ἔτρωγε, ἔπινε, γλεντοῦσε. Εὗρίσκετο εἰς τὰς παραμονὰς γάμου. Ὅτε ἐκεῖνος λέγει εἰς ἐκεῖνην ὅτι δεν ἔννοεῖ νὰ τὴν πάρῃ. Μετὰ τοὺς κλαθμοὺς, τοὺς ὀδυρμοὺς, τὰ νεῦρα καὶ τὰ ὑστερικά, συλλαμβάνεται ἡ ἰδέα τῆς ἐκδικήσεως.

εἶμαι φίλος σου ἓνας ἄλλος; θὰ μ' ἐπέταγες ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν σὰν ψωριάρικο σκυλί, ἀλλὰ σὺ μ' ἔβαλες ἔς τὸ κρεβάτι σου καὶ μὲ περιποιήθηκες. . . Θέλεις, γέρο Κάτσικα, νὰ γίνῃς πνευματικός μου;

— Τί; πνευματικός;

— Ναί.

— Δὲν καταλαβαίνω.

— Εἶσαι πολὺ ζῶν, γέρο Κάτσικα.

— Ἐξηγήσου.

— Ὑποθέτω ὅτι θέλεις ν' ἀκούσης τὴν ἐξομολόγησίν μου;

— Ἄ!

— Ὅθι καθίσεις λοιπὸν ἐκεῖ, πλησίον τῆς κλίνης, καὶ θὰ σοῦ διηγηθῶ ἓνα πρᾶγμα. Ἀλλὰ δός μου μιὰ στάλα ἀπὸ τὸ καλό σου τὸ ρακί.

Ἐκένωσα ὅτι ἔμεινε ἔς τὴ μοτιλία ἐντὸς ποτηρίου καὶ ἔπειτα τόβαλα μέσ' ἔς τὴ φουχτά του. Τὸ ἤπιε διὰ μιᾶς.

— Τώρα κάθησε. Ἐδῶ εἶσαι;

— Ναί.

— Ἄκουσε, παπᾶ Γεροκάτσικα.

Τώρα, κύρις, ἴδου ὅτι θυμοῦμαι ἀπὸ ὅσα μοῦ εἶπεν ὁ γέρο Γραπιέ.

«Εἶμαι ἓνας ἄθλιος, ἓνας οὐτιδανός, τὸ ἔξέρω ἀλλὰ τί τὰ θέλεις, δεν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ ἦνε ὅ,τι θέλη, παρηγοροῦμαι τέλος πάντων ὅτι εἶνε κι' ἄλλοι χειρότεροί μου. Ἄν

νομίζῃς ὅτι θὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν μου ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους; ἀπατάσαι ἔχω σ' τὴν ζωὴν μου ἓνα σωρὸ πρᾶγματα ποῦ δεν θέλω νὰ τὰ πῶ. Ἀλλὰ πρὸς χάριν σου διὰ νὰ σὲ διασκεδάσω καὶ γιὰτὶ κ' ἐμένα εὐχαριστεῖ νὰ σοῦ πῶ αὐτὸ, θὰ λάβω ἀπὸ τὸν σωρὸν αὐτόνε μιὰ ἀληθινὴ ἱστορία, ἂν καὶ πολὺ ὁμοιάζει μὲ παραμῦθι τοῦ Γαλαζογένη.

«Πρὸ δέκα ἐτῶν ἐκινδύνενα νὰ φοβήσω ἀπὸ πείνα στὸ Παρίσι ἓνα βρωμοξενοδοχεῖον τῆς ὁδοῦ Γρενιέ-Σαιν-Λαζάρ. Ἐνα πρωτ' ἓνας σύντροφος ἦλθε καὶ μὲ ἤρε. Μοῦ εἶπε:

— Φαίνεται ὅτι ἔχεις πολλὴν ὑπόληψιν σ' τοὺς τρανοῦς! ὁ μέγας ἀρχηγός, ὁ κύριος τοῦ ὀποίου δεν γνωρίζομεν τὸ ὄνομα, τὸν ὀποῖον ποτὲ δεν βλέπει κανεὶς, ἤκουσε νὰ γίνηται λόγος γιὰ σένα ἦλθα λοιπὸν νὰ σ' εὔρω σταλείς ἀπὸ ἓναν ἀρχηγὸν νὰ σ' ἐρωτήσω ἂν θέλῃς νὰ γίνῃς ἐπιστάτης ἑνὸς πύργου.

Ἄἔννοεῖς, Γεροκάτσικα, ὅτι ποτὲ δεν ἀρνοῦμαι τὰ ἀπροσδόκητα κέρδη.

«Τὴν ἄλλη μέρα ὁ σύντροφος ἦλθε νὰ μὲ πάρῃ καὶ ἀμέσως ἔστὸ δρόμο διὰ τὸν πύργον τοῦ Βλαινοῦρ. Ὁ σύντροφος ἀφοῦ μ' ἔβαλεν εἰς τὸ τροφοδοτήριον, τὸ ὀποῖον ἄλλοτε ἦτο ἡ κατοικία τοῦ θυρωροῦ, μοῦ εἶπε:

— Ἄν ἡ κατοικία σου. Τὸ κρεβάτι εἶνε καλὸ, ἔχεις ἓνα ἀρμάρι διὰ τὰ σκεῦῃ σου καὶ δύο καθέκλαις διὰ νὰ κάθῃσαι.

— Αὐτὸ δεν ἦτο ἄνεσις διὰ ἓνα ἐπιστάτην, ἀλλ' ὑπάλ-

Ἐκείνη θέλει νὰ δηλητηριάσῃ ἐκεῖνον.

Μίαν ἡμέραν ποῦ ξαναπῆγε ἐκεῖνος, ἀγνοοῦμεν διὰ ποῖον λόγον, τοῦ λέγει :

— Κάτσε νὰ φάμε.

— Δὲν πεινώ.

— Πῶς γίνεται αὐτό;

— Νὰ πῶς γίνεται, δὲν πεινώ; ἔφαγα.

— Ἐνα καφέ τουλάχιστον νὰ σοῦ κάμω.

— Οὔτε καφέ δὲν θέλω.

— Ἄ! μὰ δὲν γίνεται ἕνα καφέ θὰ πάρῃς.

Καὶ μετ' ὀλίγα λεπτά ἔρχεται ὁ καφές.

Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐπιμένει νὰ μὴ τὸν πάρῃ.

— Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν τὸν παίρνεις ἐσὺ, τὸν παίρνω ἐγὼ καὶ φαρμακονομοῦμαι!

Τὸν ἐρρόφησεν ἀπνευστί καὶ ἔπεσε κάτω δηλητηριασμένη καὶ πράγματι καὶ ἐκ τῆς συγκινήσεως.

Καὶ μετὰ πέντε ἡμέρας ἀπεβίωσε!

Τί δράματα! τί δράματα!

Χθὲς τὴν νύκτα ἐπὶ τῆς ὀπισθεν τοῦ Βαρβακείου ὁδοῦ Σωκράτους καὶ πρὸ τῆς οἰκίας Μαρουδῆ ἐπίθεσις ἐνοπλος ἐγένετο καθ' ἑνός. . . τῶν δένδρων τῶν τεταγμένων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τὸ πτωχὸν θῦμα ἠκρωτήριάσθη ἀνιλεῶς δι' ἐπανειλημμένων κτυπημάτων πελέκως· οἱ δρᾶσαι ἦσαν θηλυκοί.

Ἐφεύρον τὸν εὐκολώτερον τρόπον διὰ νὰ πορίζωνται τὰ ξύλα τῆς μπουγάδας τῶν. Εὐτυχῶς ἐνονηθεῖσαι ὑπὸ τινος διαβάτου ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, ἀφίσασι ἡμιτελές τὸ ἔργον.

Ἀλλὰ ἡ νύξ θὰ ἐπανέρχεται πάντοτε, ἐνῶ οἱ διαβάται δὲν θὰ ἦνε πάντοτε πρόχειροι. Παρακαλοῦμεν τὴν ἀστυνομίαν νὰ λάβῃ τὰ μέτρα τῆς διὰ τὰ δένδρα μας. Δὲν παίρουν αἱ γυναῖκες.

Μετὰ χάρις πολλῆς ἐξιστόρησεν ἐν τῇ «Ἐστία» τὰς τρεῖς ἡμέρας τοῦ ἐν Τήνῳ ὁ κομψὸς ποιητῆς Γεωργίου Δροσύνης, δρέπων ἄνθη πάντοτε δροσερὰ καὶ ἐκ τῶν στίχων καὶ ἐκ τῶν πεζῶν του λόγων.

ΤΟ ΕΝ ΠΙΚΡΟΔΑΦΝΗ ΠΤΩΜΑ

Ἐλάβομεν καὶ ἄλλας λεπτομερείας. Αἱ προχθεσιναι προήρχοντο ἐκ καταθέσεως τοῦ πατρός. Τώρα ἔχομεν ἄλλα συμπληρωτικὰς τοῦ κ. Χλωροῦ, οὗ ἦτο ἀνεψιὰ ἐκ πρώτης ἐξαδέλφης ἢ Εὐθυμίας καὶ ἐπὶ τριετίαν ἔμενε παρ' αὐτῶ ὡς πηρετούσα. Αὐτὴ δὲ καὶ πέντε ἄλλα τέκνα εἶνε ἐκ πρώτου γάμου τοῦ Σπυριοπούλου, μείναντα ὄρφανὰ ἐκ μητρὸς τοῦ πατρός των ἐλθάντος εἰς δευτέρου γάμον, διὰ τοῦτο δέ, καὶ ἀπροστάτευτα καὶ ἔρημα καὶ ὡς ὑπέρηται συγγενῶν αὐτῶν κατηντήσαντα.

Ἡ Εὐθυμία ἦτο κατὰ τὸ φαινόμενον ἐκ τῶν ἡσυχωτέρων καὶ σεμνοτέρων κορασιῶν· εἶχε μάλιστα τὴν συνήθειαν νὰ κακολογῇ τὴν μὲν καὶ τὴν δέ, διότι τὸ εἶχον ἐξω, καὶ νὰ ὑποκρίνηται τὴν ἀγίαν. Τὸ τέλος τῆς ὁμῶς ἀπέδειξεν, ὅτι δὲν ἦτο διόλου ἀγία.

Ἡ οἰκογένεια Χλωροῦ ἐγκρίως ὑποπτεύθη τὰ τῆς ἐγκυμοσύνης τῆς Εὐθυμίας ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν σημείων.

Ἐρωτωμένης αὐτῆς ὑπεκρίνετο ὅτι ἔχει στάσιν ἐμμήνων.

Ἡ οἰκογένεια προσεκάλεσε τὸν κ. Βενιζέλον, οὗτος ὁμῶς περιορίσθη νὰ ἐρευνησῇ αὐτὴν μήπως ὑποπτεύῃ ἄλλο τίποτε, ἐπὶ ἀρνητικῇ δὲ ἀπαντήσῃ, τῆς ἔδωκε γιαντρικὰ δι' ὅ,τι ἔλεγε ποῦ εἶχε ἡ Εὐθυμία, τὰ ὁποῖα ἐνοεῖται δὲν ἐλάμβανε, τὰ λαμβάνει δὲ τώρα ἡ διάδοχος τῆς ὑπέρηται

ληλός σὰν κι' ἐμένα δὲν εἶνε ποτέ του δύσκολος.

— «Τώρα, εἶπεν ὁ σύντροφος, ἰδοὺ τὸ σύνθημα πρὸς τὸ παρὸν μέχρις οὗ σοὶ δοθῇ ἐν ἄλλο. Πρέπει νὰ ἦσαι ἄφωνος σὰν νὰ σοῦ ἔκαψαν τὴν γλῶσσαν.

Ἡ σύστασις ἦτο ἀρκετὰ γελοία, διότι θὰ ἤμουνα εἰς πολλὴν ἀμηχανίαν ἂν ἔλεγα ὅ,τι δὲν ἐγνώριζα. Ὁ σύντροφος ὅταν ἔφυγε, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Παρίσι, μοῦ ἔφησε διακόσια φράγκα.

«Τὰ κλειδιά τοῦ πύργου ἦσαν φυσικὰ σ' τὰ χέρια μου. Πρώτη μου φροντίς ἦτονε νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ κατάστημα, τοῦ ὁποίου ἤμουνα ἐπιστάτης. Εὐρύχωρα δωμάτια κατασκονισμένα καὶ ραγισμένα, ταβάνια κατατρυπημένα, με πατώματα λυωμένα, χωρὶς κἀνένα ἐπιπλον, ἐκτός δύο δωματίων εἰς τὸ μᾶλλον ἀπόκεντρο μέρος τοῦ πύργου, τὰ ὁποῖα ἦσαν κἀπως σιγουρισμένα. Εἰς τὸ κάθε ἕνα ἀπ' αὐτὰ ὑπῆρχε κλίνη μὲ λευκὰ σινδόνια, καθέκλαις, ἀνάκλιτρον, ἀρμάριον καὶ κομμωτήριον. Ἀπ' αὐτὸ κατάλαβα ὅτι δὲν ἔμελλα νὰ ζήσω μονάχος μου πολὺν καιρὸν· τὰ δύο δωμάτια καὶ πρὸ πάντων αἱ δύο κλῖναι φανέρωναν ὅτι θὰ εἶχα τουλάχιστον δύο συγκατοίκους.

«Εἰς τὸ μεγάλο μαγειρεῖον εἶχαν βάλει ἐπίσης μερικὰ ἔπιπλα, κἀτι καζάνια, χύτρες κτλ. . . Τὰ ἔβλεπα κ' ἐγλυφα τὸ στόμα μου. Κατέβηκα εἰς τὰ ὑπόγεια, ὑπόγεια μεγαλοπρεπῆ, ἀλλὰ ἄδεια. Μόνον ἕνα ὑπῆρχεν, εἰς τὸ ὁποῖον

δὲν μπόρεσα νὰ κατέβω μὴ ἔχων τὸ κλειδί· ἐκεῖ ἦσαν κλεισμένα τὰ κρασιά.

«Μετὰ πέντε ἡμέρας ὁ σύντροφος ἐπανῆλθεν. Ἦτο νύκτα κι' ἔτοιμαζόμουνα νὰ πλαγιασῶ, μὴ ἔχων τι καλλίτερον νὰ πράξω.

— «Προσοχή! μοῦ εἶπε, σὲ φέρουν ἀπόψε δύο οἰκοτρόφους· ἐκεῖνος ποῦ τῆς συνοδεύει εἶνε παλληκαράς, ποῦ πρέπει κανεὶς νὰ προσέχῃ, προσοχὴ λοιπὸν!

— «Μήπως εἶνε ὁ κύριος; ἠρώτησα.

— «Τρελλὸς εἶσαι, μοῦ ἀπήντησε, ζεῦρεις καλὰ ὅτι δὲν βλέπει κανεὶς τὸν κύριον.

— «Ἐἶνε τέλος κανεὶς ἀρχηγός;

— «Ἰσως.

— «Πῶς ὀνομάζεται;

— «Δὲν γνωρίζει κανεὶς ποτέ τὰ ὀνόματα τῶν ἀρχηγῶν. Ἐπὶ τούτου σοὶ δίδω μίαν συμβουλήν, εἶνε ἐπικίνδυνον νὰ ἦσαι πολὺ περίεργος εἰς τὴν Ἐταιρίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀνήκεις. Ὅταν δὲν σὲ προστάζουν ν' ἀκούσης καὶ νὰ παρατηρήσης, χρεωστᾶς νὰ μὴν ἀκούς, μήτε νὰ βλέπῃς. Κατάλαβες;

— «Μάλιστα.

— «Ὁ νοῦν νοεῖτω.

«Εἰς τὰς δύο μετὰ τὰ μεσάνυκτα, ὅταν ὁ καιρὸς ἦτο φρικώδης, καμωμένος ἐπίτηδες ἀπὸ τὸν διάβολο καὶ ἐφόσα ἄ-

ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ, πάσχουσα πράγματι τὸ φαντασιώδες ἐκείνης πάθημα καὶ διὰ τὸ νὰ μὴ δίδῃ λεπτὰ διὰ νέα. Ὁ κ. Βενιζέλος ὅμως ἐκ πικρᾶς πείρας ἀστειολογεῖ μὲ τὴν οἰκογένειαν, μήπως τρέχει πάλιν τίποτε ἄλλο.

Ἐδῶ παρεμβαίνει μία ὠπόποις, κατὰ Κόντον, γυναῖκα δηλαδὴ ποῦ ἔφερε εἰς τοῦ κ. Χλωροῦ αὐτὰ μέρα παρά μέρα. Ἡ ἐκ συμπαθείας πρὸς τὴν Εὐθυμίαν, ἢ ἐκ γραῶδους περιεργείας τὴν ἐρωτᾷ μίαν ἡμέραν ἀποβλέπουσαν εἰς τὴν βαθμηδὸν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐξογκουμένην ἐμπροσθέν τῆς Εὐθυμίας: Τί ἔχεις; Τῆς δίδει τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν, ἢν καὶ εἰς τὰς ὑπονοίας τῆς κυρίας Χλωροῦ.

— Ἐγὼ τῆς λέγει, ἢ αὐτοπῶλις, ἔξέρω μὲν γυναῖκα ποῦ εἶνε γιὰ τὰ πάθη αὐτὰ μάλιστα.

Καὶ πράγματι τῆς φέρνει μίαν κακοσχημάτιστη φκιασιδάρρα, σκέλεθρο μοναχό, φέρουσαν τίτλον ἐξοχότητος, ἢ μαμὴ μὲ τὰ πολλὰ κορίτσια, ἀπὸ τὸν Ἅγιον Κωνσταντῖνον, ἐπαγγελιομένην τὴν καλλιτέχνην τῶν ἐκτρώσεων.

Ἄφου τὴν παρετήρησε καλὰ, καλὰ, καὶ κρυφουσιφερόνησεν ἴσως μὲ τὴν Εὐθυμίαν τὰ τῆς ἐκτρώσεως, ἀναβαίνει εἰς τὴν κυρίαν καὶ,

— Τὴν εἶδα λέγει, μπορῶ νὰ τὴν γιαιτρέψω, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὴν πάρω ἔς τὸ σπῆτι.

— Αὐτὸ δὲν γίνεται εἶνε μὲν ὑπηρετρία μας ἡ Εὐθυμία, ἀλλὰ εἶνε καὶ μέλος τῆς οἰκογενείας μας. Δὲν μποροῦμε νὰ τὴν βγάλωμεν ἔξω. Ἐδῶ ἔχει τὸ καθαρὸ φαγὴ τῆς, περιποίησης. Ὅ,τι γιαιτρικὸ ἔχεις, νὰ τῆς τὸ κάμης ἐδῶ.

— Τὸ γιαιτρικὸ ποῦ θὰ κάμω, μόνον ἔς τὸ σπῆτι μου μπορεῖ νὰ γίνη.

Ὅτε στενοχωρηθεῖσα ἡ Μαμὴ μὲ τὰ πολλὰ κορίτσια ὁμολογεῖ εἰς τὴν κυρίαν ὅτι ἐμεινεν ἔγκυος.

— Καὶ μὲ ποίονα;

— Μοῦ εἶπε μ' ἓνα συγγενῆ τοῦ κυρίου, τὴν ἡμέρα τοῦ

ἀγίου Κωνσταντῖνου, ποῦ βγῆκατε ἐσεῖς ἔξω νὰ πάτε ἔς τὴν τελετῆ, μπῆκε οὗτος καὶ τὴν ἐβίασε. Τώρα πέθανε αὐτὸς ἀπὸ βλογιά. Ὅ,τι τῆς ἔκαμε αὐτὸς, τοῦ τῶβγαλε ὁ Θεός. Γὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ νὰ μοῦ τὸ ρίξῃ. Παιδί μου, τῆς εἶπα, σ' αὐτὴν τὴν κατάστασιν ποῦ βρίσκεσαι δὲν μπορῶ νὰ σοῦ κάμω αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Διέτρεχε τότε ἡ Εὐθυμία τὸν ὄγδρον μῆνα τῆς ἐγκυμοσύνης τῆς. Ἦτο ὁ παρελθὼν Δεκέμβριος. Σημειώσατε δὲ ὅτι τοιοῦτος συγγενῆς τοῦ κ. Χλωροῦ ἀποθανὼν ἐξ εὐλογίας δὲν ὑπάρχει.

Ὁ κ. Χλωρός τότε τὴν ἐπίστε νὰ ὁμολογήσῃ ποῖος ἦτο ὁ δράστης. Τῆς ἔλεγε μάλιστα ὅτι ἂν εἶναι ὑψηλῆς θέσεως, νὰ ζητήσῃ νὰ τὴν ἀποκαταστήσῃ. Ἄν δὲν εἶναι πάλιν τοιοῦτος καὶ τερνάζει ἔς τὴν θέσιν τῆς, μὲ τὸ καλὸ ἢ μὲ τὸ κακὸ νὰ τῆς τὸν δώσῃ ἄνδρα.

Ἡ Εὐθυμία γελοῦσε ἀναιδέιτατα, ὡς λέγει ὁ κ. Χλωρός.

— Ἀφῆτε με καὶ θὰ ἴδῃτε πῶς δὲν ἔχω τίποτε. Δὲν ἔχετε μαμὴ τὴν Ἀναστασία; Δὲν τὴν φωνάζετε νὰ μὲ δῆ;

Προσκαλεῖται ἡ μαῖα Ἀναστασία, καὶ ἐξετάζει καὶ ἀνακοινεῖ εἰς τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν ὅτι αὐτὴ ἔχει παιδαρο.

Ἐνῶ ἐξήταξεν ὁ κ. Χλωρός λέγει ὅτι συνέλαβε τὴν Εὐθυμίαν παρακαλοῦσαν τὴν Ἀναστασίαν νὰ μὴ πῆν τίποτε, αὐτὴν δὲ ἀρνούμενην.

Νέαι ἀνακρίσεις καὶ νέαι πιέσεις τοῦ Χλωροῦ.

— Πέ μου ποῖος εἶναι; Μὴ εἶναι ὁ Θανάσης;

— Ὅχι.

— Μὴν εἶναι ὁ ἐξαδελφος τῆς κυρίας;

— Ὅχι.

— Μὴν εἶναι ὁ ἀδελφὸς τῆς κυρίας;

— Ὅχι.

Ὅποτε ὁ Χλωρός ἠναγκάσθη νὰ προσκαλέσῃ κατεπειγόν-

νεμος ἰκανὸς νὰ ἐκριζώσῃ τὰ κέρατα τῶν βωδιῶν, οἱ δύο οἰκότροφοί μου ἔφθασαν, ἦσαν δὲ δύο γυναῖκες, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία ὑψηλὴ, εὐρωστος, ἀκόμη εὐμορφη, ἦτανε ὡς τριάντα πέντε ἐτῶν ἐμάντευτα ἀμέσως ὅτι ἤρχετο νὰ συντροφεύσῃ καὶ νὰ ὑπηρετῇ τὴν ἄλλην, ἥτις ἦτο πολὺ νεωτέρα ἀπὸ τὴν πρώτην· μόλις ἤτον εἰκοσι ἐτῶν. Αὐτὴ ἦτο ὀλιγώτερον ψηλὴ, ἀλλ' εἶχεν ἓνα ἀνάστημα, ἓνα ἀνάστημα σὰ νὰ πέρασε ἀπ' τὸν τόνον. Ἄν καὶ κίτρινη καὶ εἶχε τὰ μάτια τῆς θαμβωμένα καὶ τὸ ἐξωτερικόν τῆς ἀρρωστιάκικο, ἦτανε ὅμως καθράκι, θαῦμα, Γεροκάτσικα, θαῦμα!

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ κ. Λαγγάρδ ἐταράχθη ἐπὶ τῆς ἔδρας του μετὰ στενοχωρίας.

— Μήπως σὰς δυσαρεσεῖ τοῦτο, κύριε; ἠρώτησεν ὁ ἐπαίτης.

— Ὅχι, γέρο Μονό, ὄχι σὰς ἀκούω ἀπεναντίας μὲ τὴν μεγαλειτέρην προσοχὴν, ἐξακολουθήσατε, ἐξακολουθήσατε.

— «Δὲν ἔμπορῶ Γεροκάτσικά μου, νὰ σὲ περιγράψω τὸ ἄτομον, τὸ ὅποιον μοῦ ἔφερε ταῖς δύο γυναῖκες. Δὲν εἶμαι ὠραῖος, δὲν εἶνε ἔτσι; Μὲ παρετήρησε μὲ τὰ μικρὰ του σταχτερὰ ὀμμάτια, ψυχρὰ καὶ διαπεραστικά σὰ λεπίδα, ἐγὼ, ποῦ δύσκολα φοβοῦμαι, τέτοιο φόβο δοκίμασα, ποῦ τὸ αἷμα μου ἐπάγωσε εἰς τὰς φλέβας μου.

«Ὅταν αἱ γυναῖκες ἀποκατεστάθησαν εἰς τὰ δωμάτια, ὁ τρομερὸς ἄνθρωπος ἤλθε νὰ μ' εὕρῃ εἰς τὴν φωλεάν μου.

— «Ξεῦρω ὅτι φυλάεις μυστικὸ, μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ σκλη-

ρῆ· ὅταν δὲν θέλῃς νὰ μιλήσῃς, ἓνα ἐγχειρίδιον διατρυπῶν τὸ στῆθος σου καὶ ἐρυθρὸς τι; σίδηρος ἐπὶ τοῦ μετώπου σου δὲν θὰ σὲ ἠνάγκαζε νὰ κινήσῃς τὴν γλῶσσάν σου· σὲ γνωρίζω ἀπὸ πολλοῦ, ἤξεύρουσι ὅτι ἔδωκες δειγμάτα καὶ δι' αὐτὸ σ' ἔβαλαν ἐδῶ. Εἶσαι ὁ φύλαξ τοῦ πύργου αὐτοῦ, κανεὶς δὲν πρέπει νὰ ἐμβῇ, κανεὶς δὲν πρέπει νὰ πλησιάσῃ. Πρέπει νὰ ἦσαι μανδρόσκυλος νὰ φυλάξῃς τὸ σπῆτι· καὶ ἂν αὐτὸ δὲν φθάνῃ, νὰ ἦσαι πάντοτε σκύλος ἑτοιμὸς νὰ δαγκάσῃς, κι' ἂν αὐτὸ δὲν φθάνῃ, νὰ ἦσαι λύκος. τίγρις, ἢ κανὲν ἄλλο ἄγριον θηρίον.

«Ἐχεις ἓνα σφάλμα, πίνεις καὶ μεθᾶς· ἀλλ' ὅταν ἦσαι μεθυμένος εἶσαι ποῖο σκληρὸς κι' ἡ ἀγριάδα σου δὲν ἔχει ὄρια. Ἔτσι τὸ ἐλάττωμά σου αὐτὸ εἶνε ἀρετὴ γιὰ κείνους, τοὺς ὁποίους ὑπηρετεῖς. Δύνασαι λοιπὸν νὰ μεθᾶς καὶ νὰ πίνῃς ὅσον θέλεις, διότι τὰ χρήματα δὲν θὰ σοῦ λείψουν.

«Ἄλλὰ πρόσεξε! δι' ἡμᾶς τὸ ἐλαφρότερον σφάλμα εἶνε προδοσία, ἐγκλημα. Ἄν ἀφήσῃς νὰ σοῦ διαφύγῃ μία καὶ μόνη λέξις ἀπὸ ὅ,τι πρέπει νὰ φυλάξῃς μυστικόν, ἢ ἂν μίαν μόνην στιγμὴν δὲν ἐπαγρυπνήσῃς, ἢ ἀμοιβὴ θὰ ἦνε ἓνα μαχαίρι μὲς τὸν λαιμόν σου. Ἄν ἀπεναντίας εἶσαι ἀφωσιωμένος καὶ πιστὸς, θὰ λάβῃς 10 χιλιάδας φράγκων, ἀφῶ ἀποπερατώσῃς τὴν ἀποστολήν σου.

«Ἔθεσεν ἐντὸς τῆς χειρὸς μου χρυσὰ τινα νομίσματα, ἔπειτα ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ συντρόφου του ἀνέβηκεν ἄ-

τος τηλεγραφικῶς τὸν πατέρα της ἔλθοντα ἐδῶ τὴν 28 Ἰανουαρίου ἡμέραν Σάββατον.

Τί συνέβη κατόπιν, τὸ γνωρίζομεν.

Ὁ κ. Χλωρὸς προσθέτει πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς πεποιθήσεως ἣν ἔχει ὅτι ὁ βιαστὴς τῆς Εὐθυμίας δὲν ἦτο ὁ ἐξάδελφός του Θανάσης, ὅτι ἐρωτηθεῖτα κατόπιν ὑπὸ τῆς παραμάνας, ἀφοῦ εἶς τὸν πατέρα της κατήγγειλεν ὡς αὐτουργὸν τὸν Θανασοῦλαν, ἀπάντησε :

— Μπα ! δὲν εἶνε αὐτός.

— Καὶ γιατί τὸ εἶπες ;

— Γιὰ νὰ ξεφορτωθῶ τὸν πατέρα μου.

— Ἄμ' τώρα πού θὰ σοῦ τὸν δώσουνε ἄνδρα ;

— Δὲν τὸν θέλω.

— Τί ; δὲν σ' ἀρέσει ; δὲν εἶνε ἔμορφος ;

— Μπα ! καὶ χρυσὸν νὰ μοῦ τὸν κάμουν, δὲν τὸν θέλω.

Ὁ κ. Χλωρὸς ἐπιμένει ὅτι ὁ βιαστὴς τῆς Εὐθυμίας δὲν εἶνε τοῦ σπητιοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ὅτι μπῆκε ἀπ' ἐξω.

Ἐπιμένει ἀκόμη ὅτι μπορεῖ νὰ ἦτο ὁ ἴδιος ὅστις μιὰ νύκτα εἰσελθὼν διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου τοὺς ἔκλεψε δύο χρυσὰ ὠρολόγια. Διότι τὴν συνέλαβε δύο τρεῖς φορές τὴν Εὐθυμίαν ὅτε ἔδενε τὸν μπερντέ, τὸ ὅποιον ἐκλαμβάνει ὡς σημεῖον συνεννοήσεως μετ' ἐραστοῦ.

Ἐπιμένει ἀκόμη ὅτι ὁ φόβος τοῦ ὅτι δὲν ὠμολόγει, ἢ προήρχετο ἐκ τοῦ ὅτι ὁ κλέπτης ἦτο καὶ ὁ ἐραστὴς καὶ ἐπομένως θ' ἀπεκαλύπτετο ὡς συγκλέπτρια, ἢ διότι φοβουμένη μήπως φανερωθῇ ὅτι ἐξ αἰτίας της, διότι ἄφινε τὸ παράθυρον ἀνοικτὸν διὰ νὰ μπαινοβγαίη ὁ ἐραστὴς, εἰσηλθεν ὁ κλέπτης, τοῦθ' ὅπερ εἶνε παράπολυ λεπτόν.

Νομίζει δὲ ὅτι ἡ Εὐθυμία ἢ ἐδολοφονήθη ὑπὸ τοῦ βιαστοῦ της πρὸ τοῦ τοκετοῦ καὶ ἐρρίφθη εἰς Φάληρον ἢ ἀποθανοῦσα εἰς τὸν τοκετὸν ἐν τῇ κατοικίᾳ πάλιν τοῦ βιαστοῦ ἐρρίφθη πτώμα εἰς τὴν Πικροδάφνην.

Τὴν δολοφονίαν της ἐξάγει καθόσον τὸ πρόσωπον τοῦ πτώματος εὐρέθη κυρίως φρικτῶς ἠλλοιωμένον, τοῦθ' ὅπερ ὑποτίθησιν, ὅτι ὁ δολοφόνος ἐζήτησε νὰ τὴν καταστήσῃ ἀγνωρίστον.

Τὸ δρᾶμα λοιπὸν αὐτὸ γίνεται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν μυστηριωδέστερον. Δὲν εἶνε δὲ καὶ τόσῳ σκοτεινόν, ὥστε ν' ἀπελιπισθῇ ἡ ἀνάκρισις περὶ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ κακούργου. Καὶ θὰ ἦτο ἴσως ἤδη γνωστός, ἂν κατὰ τὴν συνῆθειάν της, δὲν ἀδιαφοροῦσε φοβερά μέχρι τοῦδε.

Ἐκ τῶν κυριωτέρων μαρτύρων πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας κ. Κοσσονάκος, ὅστις εἶπεν εἰς τὸν κ. Χλωρὸν ὅτι τὴν Εὐθυμίαν τὴν ἐβίασεν ἄνθρωπος ὑψηλῆς θέσεως.

Δεύτερος μάρτυς εἶνε ἓνας κλητὴρ τῆς ἀστυνομίας, εἰπὼν τῷ κ. Χλωρῷ, ὅτι ἡ Εὐθυμία ἦτο ἀρραβωνιασμένη. Καὶ πράγματι ἐπὶ τινὰ καιρὸν, ἔφερε μίαν βεργέταν, τὴν ὅποιαν πῆρε κι' ἐπέταξεν ὁ κ. Χλωρὸς.

Ἄλλος μάρτυς, ἓνας γαλατᾶς, ὅστις εἶπε τοῦ κ. Χλωροῦ, ὅτι κάπου τὴν εἶδε τὴν Εὐθυμίαν κατὰ τὸ διάστημα καθ' ὃ ἦτο χαμένη.

Ἄλλος μάρτυς, ἓνας μαθητὴς τοῦ Διδασκαλείου, τὸν ὅποιον κατήγγειλεν ὁ Θανασοῦλας ὡς ἐραστὴν τῆς Εὐθυμίας.

Ἄλλοι μάρτυρες, αἱ γειτονικαὶ ὑπρέτριαι, αἱ ὅποιαι ὅλαι κάτι θὰ ξεύρουν.

Ἐπὶ τέλους αὐτὸς ὁ Θανασοῦλας, ἀκόμη καὶ ὁ ἀδελφὸς καὶ πρῶτος ἐξάδελφος τῆς κυρίας Χλωροῦ.

Καὶ ὅμως μέχρι τοῦδε οὐδὲν ἐγένετο, οὐδενὸς προσκληθέντος μάρτυρος μετὰ παρέλευσιν τριῶν μηνῶν.

Ἐπρεπε νὰ ἀναμιχθῇ ὁ τύπος, διὰ νὰ γίνουν τόσα γεγονότα γνωστά.

Ἄς γίνουν λοιπὸν οἱ δημοσιογράφοι ἀνακριταὶ καὶ ἄς βγάλουν ἐφημερίδας οἱ ἀνακριταὶ, ἴσως γίνωσι χρησιμώτεροι.

Τί πταίουν ὅμως καὶ οἱ ἀνακριταὶ, ὅταν ὁ θεσμὸς σφάλ-

μαξαν, ἥτις ἀνέμενε, καὶ μετ' ὀλίγον καὶ οἱ δύο ἐγειναν ἀφαντοί. Ἐνόησα ὅτι ἐπρόσεχαν νὰ μὴ παρατρηθοῦν εἰς τὴν χώραν, εὐθὺς δὲ τὴν ἄλλῃ μέρα κατάλαβα πῶς ἡ νέα κυρία ἦτο ὑπὸ κατάσχεσιν καὶ ὅτι δὲν ἤμουνα ἐπιστάτης, ἀλλὰ δεσμοφύλαξ.

Ἄν καὶ δὲν εἶδα ποτὲ τὴν νέαν μου οἰκότροφον, τὴν ὅποιαν ἡ σύντροφός της, ἥτις ἦτο ἐπίσης φρουρὸς καὶ δεσμοφύλαξ, σπανίως ἄφινε νὰ βγαίη ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της, δὲν ἐβράδυνα ὅμως νὰ μάθω ὅτι ἦτο ἔγκυος πολλῶν μηνῶν καὶ ὅτι ἦτο συγχρόνως καὶ τρελλή.

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἄφησε νὰ τοῦ διαφύγῃ μία βραχνὴ ἐπιφώνησις. Πελοιδνός, ὁμοίαζε πρὸς δυστυχῆ ἀγωνιῶντα :

— Κύριε, κύριε ! ἀνέκραξεν ὁ Γεροκάτσικας, δὲν εἴσθε καλά !

Οἱ λόγοι οὗτοι αἴφνης ἀνεξωγόνησαν τὸν κ. Λαγγάρδ.

— Τίποτε, τίποτε, εἶπεν ἀνορθούμενος· ἀλλὰ βλέπετε, γέρο Μονό, ἡ διήγησίς σας εἶνε τρομακτικὴ.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο ἐπὶ τοσοῦτον κύριος ἑαυτοῦ, ὅτε ἠθέλην, ὥστε οὐδὲν ὑπῆρχε πλέον ἔχνος συγχινήσεως ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

— Ἐὰν ἐπιθυμῆτε, κύριε, ὑπέλαβεν ὁ γεροεπαίτης, δὲν σᾶς λέγω περισσότερα.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ κ. Λαγγάρδ ἐσπινθηροβόλησαν.

— Καὶ ἂν ἀκόμη χρωστεῦσα ν' ἀποθάνω ἐκ τρόμου καὶ

φρίκης ἀκούων ὅτι μέλλετε νὰ μοῦ πῆτε, ἀνέκραξε, θὰ σᾶς ἀκούσω μέχρι τέλους.

Γ.

ΔΙΑΥΓΕΙΑ ΕΝ Τῇ ΣΚΙΑΙ

Περιττὸν νὰ σᾶς εἶπω, κύριε, ὅτι ξαπλωμένος ἐπὶ τῆς κλίνης μου ὁ γέρο Γραππιὲ πάντοτε μιλά.

— Ἄ ἡ δυστυχὴς λοιπὸν μικρὰ εἶχε χάσει τὰς φρένας, τίς εἶδε συνεπεῖα τίνος καταστροφῆς, δὲν μπόρεσα νὰ μάθω τὴν τελευταίαν λέξιν τοῦ μυστηρίου. Ὁραίαν τινὰ ἡμέραν ἢ μάλλον ὠραίαν τινὰ ἔναστρον νύκτα, ἢ τρελλὴ ἐγέννησε ἓνα ἀρσενικὸν παιδίον.

— Υἱόν ! ἐπεφώνησεν ὁ κ. Λαγγάρδ, μὴ δυνηθεὶς νὰ συκρατήσῃ ἑαυτόν.

— Μάλιστα, κύριε, παιδί ἀρσενικό.

— Ἐξακολουθήσατε, γέρο Μονό, ἐξακολουθήσατε.

— Ἄ ἔννοεῖται, δὲν προσεκληθῆ κανεὶς ἰατρὸς, ἀλλ' ἡ δεσμοφύλαξ—ἄ ! τί κατεργάρα—ἐκαμε τὴ μαμμὴ. Εὐνόητον ἐπίσης ὅτι δὲν ὑπῆγον εἰς τὸ δημαρχεῖον τοῦ Βλαϊνκούρ, ν' ἀναγγεῖλουν ὅτι ἐγεννήθη ἐν τῷ πύργῳ παιδίον ἀγνώστου πατρὸς καὶ παράφρονος μητρὸς.

(ἀκολουθεῖ)